FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

Omar SIVORI

Cu greu se pot găsi fotbaliști mai controversați decît italo-argentinianul, Omar Sivori. *În timp ce unii solicită eliminarea sa din fotbal (un specialist belgian*: „Personal, primul om pe care l-aș scoate pe tușă este Sivori, care ar face un triumf la un music-hall avînd ca unealtă de lucru

Sivori „omul cu două fețe": virtuozitate tehnică, dar și indisciplină în teren

numai o minge, Cu Sivori, un ritm de atac nu este deloc posibil și acest foarte mare tehnician se situează la antipozii fotbalului actual"), *alții îi supraliciteză calitățile (o revistă franțuzească care-l compară cu Pelé:* „Îi place să lunece, să se insinueze pînă în inima apărării adverse, s-o scoată din poziție sau s-o dezorganizeze prin întoarceri iuți și neprevăzute, subtilități, fantezii, schimburi rapide de pase, date dacă nu la milimetru, în orice caz la decimetru. Îndrăzneala, temeritatea, impertinența sînt caracteristicile lui Sivori. El caută dificultatea ca să găsească o soluție pentru ea...").

Se observă însă că ambele tabere au și un punct de contact: recunoașterea marelui talent al acestui capricios jucător.

Născut acum 31 de ani în micul orășel San Nicolas, Omar *debutează de timpuriu (la 16 ani) în celebra echipă argentiniană* River Plata. *Iar peste 5 ani, împreună cu* Maschio *și* Altafini *(alți doi celebri compatrioți „naturalizați" în Italia), alcătuia faimoasa „tripletă a morții" în naționala Argentinei.*

Din 1958, imediat după C.M. din Suedia, unde a apărut pentru ultima dată în echipa reprezentativă a țării sale natale, Sivori *se transferă la clubul torinez* Juventus. *La trei ani după stabilirea pe bătrînul continent, el obține galonul celui mai bun jucător european.*

Capriciile sale încetează însă cînd e vorba de continua perfecționare a măiestriei sale, chiar dacă aceasta i-a fost de mult recunoscută. Avînd o capacitate de muncă excepțională și multă perseverență (se cunosc cele 8—10 ore săptămînale dedicate în exclusivitate pregătirii fizice și în care halterele și ghetele mult îngreuiate — 3,5—5 kg.!, joacă un rol important), exersînd ore în șir trasul la poartă (pentru automatizare își leagă ochii și șutează astfel din careul de 16 m!) măiestria obținută nu-și pierde strălucirea cu trecerea anilor. Caracteristic la Sivori *este relaxarea cu care conduce și lovește mingea (excelează cu piciorul stîng), viteza remarcabilă de reacție și detenta foarte bună.*

Iată și un paradox: în ciuda preciziei sale în expedierea balonului și a temperamentului său exploziv, Sivori *nu vrea să execute loviturile de la 11 m, pentru că îi este... milă de portar!*

O știre de ultimă oră anunță că Sivori, *cu familia sa (are doi copii:* Myriam *și* Nestor) *se pregătește să se întoarcă acasă, pe continentul sud-american, la clubul care l-a consacrat,* River Plata.

„BĂTRÎNUL LEU" NU PĂRĂSEȘTE ARENA

Cînd l-am văzut la ora 3 din noapte coborînd din avionul special care a adus echipa de fotbal a Italiei la București, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Înainta greoi, treaptă cu treaptă. Fotbaliștii și ziariștii treceau pe lîngă el. Nu-l ajutau. Îi cunoșteau obiceiul. Știau că-i refuză. Așa cum a refuzat pe un funcționar al Taromului. Lumina puternică a reflectorului i-a descoperit apoi bine fața bătrînă și înțeleaptă. Octogenarul sosit în noapte la București era Vittorio Pozzo. La 81 de ani, „bătrînul leu" cum i se spune în Italia, este nelipsit de lîngă „squadra azzurra" pe care acum 40 de ani a dus-o la glorie, cucerind două campionate mondiale. Italia e a lui Ovidiu, a lui Michelangelo, a lui Dante, a lui Verdi, dar e și a lui Vittorio Pozzo.

De mulți ani, Pozzo este ziarist. Colegii îui, toți mai tineri, cei mai mulți îi pot fi copii, îl venerează. Îi acordă toată liniștea. Numai cînd „bătrînul leu" ridică capul, ei știu că vrea ceva și se apleacă spre fotoliu cu venerație. E greu, nespus de greu, să încerci să-i răpești din meditația continuă.

Tot așa gînditor a fost în timpul meciului România — Italia și după meci, scriind și așteptînd telefonul. Legătura lui cu redacția ziarului „La Stampa" din Torino a fost ultima servită la masa presei de pe stadionul „23 August" unde ziariștii italieni au avut la dispoziție nouă legături telefonice directe cu ziarele lor. Se înnoptase. Cîțiva ziariști mai rămăseseră pe stadion în jurul lui Pozzo. A venit în sfîrșit legătura. Pozzo scrisese comentariul pe lumină. Acum nu se mai vedea. Un coleg i-a ținut o lanternă deasupra manuscrisului pentru ca Pozzo să poată dicta la Torino, la redacția sa.

Acest spectacol nocturn de pe 23 August, văzut și de cîțiva spectatori români, rămași să privească transmisiile ziariștilor italieni, era unic.

În noapte, la lumina luminării moderne, un patriarh slujea de pe altarul fotbalului...

. . . . . .

După cîteva zile am citit toate comentariile colegilor italieni. Acela transmis de Pozzo era cel mai veridic, cel mai analitic, conceput de figura veșnic gînditoare a aceluia pe care-l vedeți în fotografia de mai sus, la masa presei de pe stadionul 23 August, scriindu-și cronica.

Aurel NEAGU

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

SFÎRȘIT DE SEZON

ORIZONTAL. 1) Și-a făcut un frumos debut internațional, apărînd buturile reprezentativei noastre în recentul meci cu Italia (2 cuv.). 2) Susținere din partea coechipierului — Rapidist pe partea lui Pascutti... 3. ...și cel din poza lui Guarneri — Careuri... pătrate. 4) A suda, a omogeniza — Aproximativ — Merge cu Cîbi, Papalică și alții. 5) Echipă de fotbal din Algeria — Dreptunghiul vertical al lui Răducanu. 6) Echipă bucureșteană de fotbal — Culoare (reg) — Îndemn (pop.) 7) A străluci — Cel mai înalt, ca titlul de campioană de pildă — Cruceanu Traian. 8) Între Cîbi și Bogdan — Faimosul Giuseppe al „azzurri"-lor, de 53 ori internațional și golgeter al lor (33 goluri). 9) Dînșii — Cosmoc, unul din antrenorii noștri — Țara recentului turneu dinamovist. 10) A dat reprezentativei 4 jucători — Zeus — Riu pentru... Sparta din vechime. 11) Literă arabă — UTA pe extreme! — ...Picchi, măturătorul lui Albertosi. 12) Predecesorul lui Albertosi la „azzurri" — Luna celui de-al 201-lea joc al României... 13) ... și arbitrii lui — Redus, infracțional, la orizontală. 14) Italienii, în joc, spre deosebire de ai noștri — Aici a fost eliminat Real-ul, de curînd, din „Cupa Spaniei", de către Valencia — Primele categorii.

VERTICAL. 1) Atacantul Nunweiller, cel mai activ înaintaș din meciul cu Italia — Pantera „azzurri"-lor. 2) A-și ține ... postul — Înalt cît Răducanu — Puțin din ... puțin! 3) Ziua obișnuită a meciurilor — Trecut mingea coechipierului. 4) Momeala sonoră a bobocilor — Fluier la plural, totul la plural — Perioade fotbalistice. 5) Șarlatan (fam.) — Puncte în plasă. 6) Spaniolul de la centru — Pitic invizibil. 7) Numele unor echipe din campionatele raionale sau orășenești — Tricoul jucătorului cu suflet — Cuvînt din refrenele populare. 8) Jgheab — A se intimida din cauza valorii adversarului — Idem. 9) Negație — Jucătorii noștri cei mai buni din recentul meci internațional. 10) Echipă din Larnaka (Cipru) — Zero răsturnat — A trage cu putere. 11) Godeanu îi este sursa — Munte în Algeria — Electrodul pozitiv. 12) Portari — Gol, pustiu (reg). 13) Laurențiu Constantinescu — Compartimentul nostru deficitar — A iuți. 14) „Zeița de ...", trofeul fotbalistic suprem pus în joc din 4 în 4 ani — ... Rios, unul din fluierii meciului cu Italia — Tibi Bone.

Cuvinte mai puțin cunoscute: DIOS, IRI, TSA, MZI.

Gh. CORJOS

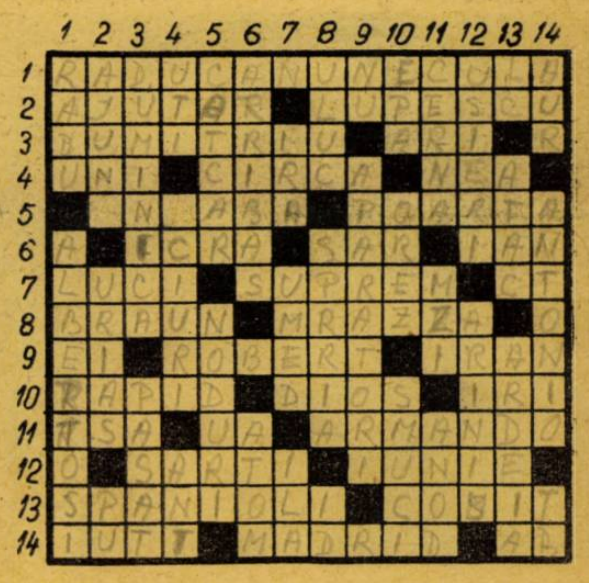

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (XIX)

Tînărul jucător mozambican Eusebio este adus la Lisabona de clubul Benfica unde cunoaște o ascensiune rapidă, ajungînd în scurt timp una din stelele fotbalului european. Cu Benfica cîștigă numeroase meciuri internaționale iar cu echipa reprezentativă portugheză participă la competiții de mare prestigiu. În scurt timp, este denumit „Pele al Portugaliei".

Ulterior, am luat cunoștință despre două mari evenimente din viața lui Eusebio: căsătoria sa cu Flora și victoria repurtată la ancheta revistei „France Footbal", succes care i-a adus „balonul de aur".

Acum Eusebio povestește impresiile sale de la cea mai importantă competiție la care a luat parte: C.M. 1966.

Abia cu 11 minute înainte de sfîrșitul partidei, **Charlton** a înscris al doilea gol al echipei sale. Acest gol a fost primit de către publicul spectator cu ovații puternice. Totuși, trei minute mai tîrziu a licărit și pentru noi o speranță, cînd **Jackie Charlton,** în efortul de a-l împiedica pe **Torres** să înscrie, a comis henț în careul de 16 m. Am fost desemnat, ca totdeauna, să execut lovitura de la 11 m. În momentul cînd am lovit balonul, portarul s-a aruncat într-o parte, în timp ce acesta se îndrepta în partea opusă a porții. Golul înscris a constituit un nou imbold pentru noi. În ultimele minute, echipa **Anglici** a început să șovăie în fața atacului nostru. Iarăși un henț în careu, comis de data aceasta de **Moore,** însă arbitrul n-a mai avut curaj să penalizeze echipa gazdă cu o nouă lovitură de la 11 m. Am continuat să atacăm. Am depus toate eforturile pentru a egala, pentru a putea juca în prelungiri. Am mai avut o ocazie. Totul depindea de **Simoes.** Nu ne-a ieșit „pasienta", lucru care se întîmplă de multe ori în fotbal. Era necesară doar o fracțiune de secundă și **Simoes** ar fi egalat. A profitat de ea însă fundașul englez, care a salvat ceea ce părea inevitabil. Meciul s-a terminat cu victoria **Anglici.** Practic, era vorba de finala campionatului mondial și trezirea noastră din splendidele visuri pe care ni le făurisem.

Publicul ne-a pregătit ovații cu care sînt întîmpinați învingătorii și nu învinșii. Însă nici cu aceasta n-au reușit să ne risipească durerea de pe urma înfrîngerii. Abia a fluierat arbitrul sfîrșitul meciului că m-au și podidit lacrimile. Am plîns ca un copil care suferea prima sa mare decepție. Singura satisfacție a fost că am obligat pe noua campioană a lumii să joace la maximum.

★

Două zile mai tîrziu, în fața a 70 000 de spectatori, am întîlnit pentru locul III, echipa **Uniunii Sovietice.**

Îndată ce a început jocul cu U.R.S.S. am fost plăcut surprins de corectitudinea adversarilor noștri. Meciul nu s-a desfășurat într-un ritm prea rapid, deoarece oboseala nu ne permitea acest lucru. N-au trecut nici 15 minute și am marcat primul gol dintr-o lovitură de la 11 m. dictată de arbitru la un henț în careu, comis de fundașul sovietic.

Cu toate că m-am bucurat de pe urma acestui gol, nu mi-a scăpat mîhnirea citită pe fața portarului **Iașin,** un mare sportiv și bun prieten, cu care întrețineam cele mai sincere legături de prietenie de pe timpul cînd am jucat împreună în selecționata lumii contra echipei **Angliei.** N-am putut rezista și am alergat la el, l-am îmbrățișat, ca cel puțin în felul acesta să-i mai risipesc durerea. Cu două minute înainte de terminarea reprizei, **Malofeev** a reușit să egaleze. La reluare, eram hotărîți să rezolvăm totul în favoarea noastră. Minutele însă treceau și noi nu mai marcam nimic. Abia în ultimele secunde, cînd toți eram convinși că va fi nevoie de prelungiri, **Torres** a înscris golul victoriei. Acest gol, ne-a asigurat locul III, un loc onorabil, dar atît de îndepărtat de ținta pe care ne-am propus-o înainte de plecarea în **Anglia.**

★

De îndată ce am fost eliberați de toate obligațiile impuse de campionatul mondial, am căutat să vedem cum am putea petrece cît mai bine ultimele zile de ședere în Anglia. După meciul cu U.R.S.S. am fost oaspeții televiziunii britanice, funcția de translator îndeplinind-o **Alessandro Baptisto.** La **Harlow** am dormit pe săturate, iar a doua zi dimineața am plecat la **Londra.** Am fost cazați la hotelul Kingsley, al treilea de la sosirea noastră în **Anglia.** Abia aici am avut posibilitatea și timpul necesar să ne plimbăm prin împrejurimi și să facem cumpărăturile.

★

Cît de popular devenisem în Anglia, s-a putut vedea și din aceea că direcția cunoscutului muzeu al figurilor de ceară **„Madame Tussaud's",** muzeu care posedă figurile fidele ale celor mai mari celebrități din lume, a hotărît să mă aibă și pe mine printre aceste celebrități. Pentru aceasta, a fost strîns tot materialul fotografic în legătură cu mine, iar unii din modelarii muzeului au venit să mă vadă de aproape în timpul meciurilor.

În ceea ce privește fotbalul, am participat la finala campionatului desfășurat între echipele Angliei și R. F. a Germaniei, ca simpli spectatori. Totuși, la acest meci am suferit puțin, cînd mi-am dat seama că partida ar putea influența clasamentul final al golgeterilor. Avansul meu asupra celorlalți jucători era așa de mare, încît îmi dădea certitudinea că premiul o să-mi revină. Pînă la urmă am intrat în posesia lui, deoarece concurentul meu cel mai periculos, germanul **Haller,** în meciul final, a înscris doar un singur gol. Deci, am cîștigat 1 000 de lire, care s-au acordat golgeterului campionatului mondial. Acest premiu nu-mi aparținea însă în întregime. O parte din bani i-am dat lui **Torres,** mai ales că încă de acasă stabilisem să împart cu el premiile.

Finala dintre **Anglia și R.F.G.** a fost interesantă pentru noi, nu numai pentru stabilirea golgeterului. Ne-a plăcut mult ambiția cu care au jucat ambele echipe. În ceea ce privește restul, adică tehnica jocului și nivelul de disputare, ne-a părut nespus de rău că n-am fost noi aceia care să jucăm în finală, fiindcă

(Continuare în pagina a 10-a)